

กำเนิดหมากฝรั่ง

นำเสนอเมื่อ : 8 ต.ค. 2552

สมัยหนึ่งการเคี้ยวหมากของคนไทยรุ่นย่ารุ่นยายกลายเป็นเรื่องน่ารังเกียจไป เพราะถือว่าการที่จะพัฒนาประเทศให้ทันสมัยเทียบเท่ากับอารยชนชาติตะวันตกได้นั้น ประชาชนคนไทยต้องกระทำตนให้ทันสมัยตามไปด้วย และสิ่งหนึ่งก็คือ ต้องไม่กินหมากแต่อารยชนชาติตะวันตกก็เคี้ยวหมากเหมือนกัน เพียงแต่เป็นหมากคนละชนิดกัน

ฝรั่งถือว่าการเคี้ยวหมาก (ฝรั่ง) เป็นการออกกำลังกล้ามเนื้อกราม ช่วยลดการปวดเมื่อยกล้ามเนื้อบนใบหน้า ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการผ่อนคลายร่างกาย เพราะบ้านเมืองเขาเป็นเมืองหนาวร่างกายส่วนอื่น ๆ ยังหาอะไรให้ความอบอุ่นได้ แต่บริเวณใบหน้านี้ต้องทนเอา

หมากฝรั่งเป็นที่นิยมในหมู่ทหารอเมริกันมาก พวกเขาบริโภคหมากฝรั่งเป็น ๕ เท่าของอัตราเฉลี่ยของคนอื่น นอกจากนี้การเคี้ยวหมากฝรั่งก็ยังมีที่มาจากทหารด้วย

ทหารผู้นั้นมียศเป็น นายพลชื่อ อันโตนิโอ โลเปซ เอกุ ซานตาอันนา แห่งกองทัพเม็กซิโก เมื่อเข้ามาอยู่ในอเมริกาเขา นำยางของตนไม่จากป่าในเม็กซิโกมาด้วย ยางชนิดนี้รู้จักกันในหมู่พวกอาซเท็กว่า ชิคลิ (Chicli) นายพลซานตา อันนา ชอบเคี้ยวยางไม้ไวรสนี้มาก ต่อมาโทมัส อดัมส์ นักถ่ายภาพและนักประดิษฐ์ก็ได้รู้จักยางไม้นี้จากนายพลซานตา และได้สั่งเขามาเป็นจำนวนมาก โทมัสพยายามเปลี่ยนยางไม้ให้เป็นยางเทียม แต่ก็ล้มเหลวเสียหลายครั้ง เมื่อหวนคิดว่าหลานของเขาและนายพลซานตาชอบเคี้ยวยางไม้นี้จึงเกิดความคิดที่จะเปิดตลาดด้านนี้แทน ซึ่งก็ประสบความสำเร็จ

หมากฝรั่งยุคแรก ๆ ของโทมัส อดัมส์ ทำเป็นเม็ดกลมเล็ก ๆ ยังไม่มีรสชาติ วางขายในร้านขายยาแห่งหนึ่งในเมืองโฮโบเคิน รัฐนิวเจอร์ซีย์ เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๘๗๑ โดยขายราคาเม็ดละ ๑ เพนนี ต่อมาจึงได้ดัดแปลงทำเป็นรูปแผ่นสี่เหลี่ยมแบน ๆ

บุคคลแรกที่เติมรสชาติให้หมากฝรั่งคือ เกสซกรจากหลุยส์วิลล์ รัฐเคนตักกี ชื่อ จูห์น คอลแกน ในราวปี ค.ศ. ๑๘๗๕ เขาไม่ได้เติมรสแบบลูกอมรสเชอร์รี่ รสเปปเปอร์มินต์ หรืออื่น ๆ อย่างในสมัยนี้ รสชาติที่เขาเติมให้หมากฝรั่งคือตัวยาทางการแพทย์ เป็นขี้ผึ้งหอมทุโล ทำจากยางไม้ต้นทุโลในอเมริกาใต้ รสชาติคล้ายกับยาแก้ไอ น้ำเชื่อมของเด็กในยุคเมื่อร้อยกว่าปีก่อน คอลแกนเรียกหมากฝรั่งของเขาว่า แทฟฟี-ทุโล เป็นหมากฝรั่งที่ประสบความสำเร็จกว่าหมากฝรั่งอื่น ๆ ที่เติมรสชาติแล้วในสมัยนั้น

ต่อมาโทมัส อดัมส์ ใช้รสชะเอมเติมในหมากฝรั่ง เรียกชื่อสินค้าของเขาว่า แบลคแจค ซึ่งเป็นหมากฝรั่งเติมรสที่เก่าแก่ที่สุดที่มีขายอยู่ในท้องตลาด (ของอเมริกา) ส่วนรสเปปเปอร์มินต์ซึ่งเป็นรสยอดนิยมเริ่มมีในปี ค.ศ. ๑๘๘๐

หมากฝรั่งที่วางขายอยู่ทุกวันนี้ไม่ใช่ยางไม้ที่เปลี่ยนแปลงแบบทอฟฟี่อย่างหมากฝรั่งของนายพลซานตา แต่เป็นยางสังเคราะห์หนุ่ม ๆ ซึ่งโดยตัวมันเองแล้วไม่มีรส ไม่มีกลิ่น ชื่อก็ไม่ชวนกิน แต่คนอเมริกันก็เคี้ยวเจายางสังเคราะห์นี้กันถึงปีละ ๑๐ ล้านปอนด์

สำหรับหมากฝรั่งที่ใช้เป่าเป็นลูกโป่งได้ ผู้คิดค้นคือ สองพี่น้อง แฟรงค์ และ เฮนรี ฟลีเออร์ แต่คุณภาพของหมากฝรั่งที่แฟรงค์ผลิตให้เป่าได้ในตอนนั้นยังมีปัญหา คือไม่ยืดหยุ่นพอลูกโป่งยังไม่ทันโตก็แตก และเมื่อแตกแล้วจะติดแกมติดจุ่มก จนปีค.ศ. ๑๙๒๘ แฟรงค์ก็สามารถผลิตหมากฝรั่งที่เป่าเป็นลูกโป่งได้ขนาดโตเป็น ๒ เท่าของที่ทำได้ในช่วงแรก ๆ

หมากฝรั่งไม่ได้แพร่หลายเฉพาะแต่ในอเมริกาเท่านั้น ในหมู่ชาวเอสกิโมก็เคี้ยวหมากของฝรั่งแทน 'หมาก' จากไขปลาวาฬ ซึ่งใช้เคี้ยวมานานหลายศตวรรษ โดย จี.ไอ. สมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ เป็นผู้นำไปเผยแพร่... ผลงานของทหารอีกนั้นแหละ

“ข้อมูลสนับสนุนจากหนังสือ ๑๐๘ ของคำถาม / สำนักพิมพ์สารคดี”

ขอบคุณที่มาจาก **สนุกดอทคอม**